

Pariz, Matignon, 10. rujna - četvrta primopredaja vlasti u samo godinu dana. Trećeg "palog" Macronova premijera zamijenio je četvrti: predsjednikova "desna ruka" i ministar obrane Sébastien Lecornu. Što jasno govori o tome od čega najviše treba braniti francuskog predsjednika - od nezadovoljstva francuskog naroda - navodi dr. sc. **Sanja Vujačić**, geopolitička analitičarka i komentatorica iz Pariza (dr.sanja.vujačić@grayscalegeopolitics.com/www.grayscalegeopolitics.com), te u nastavku svoje analize, piše:

Macron nije zaboravio da mu je trebalo 18 mjeseci snažne represije da izide nakraj sa Žutim prslucima. Konačno ih je slomio ratovanjem protiv COVID-19, odnosno velikodušnim zaduživanjem države na njihov račun. Nije im dao da predahnu, nego se odmah bacio na obranu Ukrajine i stavio se na čelo "Koalicije voljnih" - zamišljene kao "nova Napoleono-Grand Armée". Spreman je Uniju povesti u boj protiv nuklearne velesile Rusije, u boj u kojem su mu, jednako kao i Zelenskom, male šanse za pobjedu bez SAD-a. Macron bi čak i francuski nuklearni štit dionio s ostalim Europljanima, iako nije razvidno u koju svrhu, jer odobrava ukrajinske dubinske napade na ruski teritorij i time dokida i *disavizni* (vojn. sposobnost odvraćanja i onemogućavanja izravnih neprijateljskih napada) karakter vlastitog nuklearnog arsenala. Neustrašivo provocira svoje unutarnje i vanjske "neprijatelje". Tako ga je Trumpov pokušaj postizanja mira u Ukrajini inspirirao da ruskog predsjednika nazove "čudovištem". Na što mu je, kako je prenio TASS, odgovorio Medvedev umjesto Putina, na Xu: "Galski pijetao bez mozga ne može se odcrditi ideje o slanju trupa u Ukrajinu. (...) Ali promukla, pateična ptica nastavlja kukurikati kako bi dokazala da je kraj kokosnjaka." Pristojni zapadni mediji uglavnom su prenijeli samo prvu frazu Medvedevljeva odgovora.

TOTALNA BLOKADA

Međutim, u međuvremenu se vratila Macronova noćna mora. Uskrsnuli su, još neprirođeni, Žuti prsluci - u moderniziranom obliku. Zato je Macron, koji Ruse vidi "u svakom grmu", odmah posumnjao u "rusku ingerenciju" i brzinski svog nepopularnog premijera Bayroua zamijenio na tom mjestu ministrom obrane - da ga brani od onih najbrojnijih - unutarnjih protivnika. Morao se požuriti jer je pokret "Blokirajmo sve" za početak svojih akcija odredio 10. rujna. Do tada je, dakle, francuski predsjednik morao organizirati svoju obranu. Nije mu više bio dovoljan, dosad "najdesniji" francuski ministar unutarnjih poslova Bruno Retailleau, nego je angažirao u svog najbližeg suradnika - šefa vojske. No tko su novi Žuti prsluci od kojih Macron strepi? Blocouinstout ("Blokirajmo sve") pokret je s jakim digitalnom

IZ FRANCUSKE SANJA VUJAČIĆ MACRON - VOĐA EU-a S 15% PODRŠKE KOD KUĆE

PIŠE: DR. SC. SANJA VUJAČIĆ
Geopolitička analitičarka i komentatorica iz Pariza

mobilizacijom, nastao iz Telegram grupe koja promiče suverenističke stavove i zagovara izlazak Francuske iz EU-a. Prema istraživanju Fondation Jean Jaurès čine ga mladi, obrazovani, urbani i politički aktivni građani, većinom lijeve orijentacije. Iako samo 27 % sudionika dolazi iz pokreta Žutih prsluka, njih 61 % izjašnjava se simpatizerima tog pokreta. Za protekli 10. rujna pozvali su na totalni bojkot pod sloganom: "Ne plaćaj, ne konzumiraj, ne radi, buđi solidaran", ciljajući štrajk, bojkot trgovačkih lanaca, povlačenje novca iz banaka i građanski neposluš. Pokret je i parodijska reakcija na političke manipulacije krijumčara - osobito pandemijom. Prema anketi Toluna-Harris Interactive (20. - 21. kolovoza 2025.), 63 % ispitanika podržava pokret, među njima 79 % lijevih birača i 77 % pristaša Marine LePen.

DISTOPIJSKO DRUŠTVO

Tako su se Francuzi, 10. rujna, zatekli u distopijskom društvu. Dok su Macronovi premijeri, u bunkeriranom Matignonu, međusobno pozdravljali svoje prošle i budu-

će za političku nestabilnost, izazvanu provokativnim sačinjenjem unaprijed osuđenih vlada, na način da u njima ključne uloge uvijek dobivaju makronisti kojima su francuski birači dali najmanje povjerenja na izvanrednim izborima. Iako ih je u vlasti skinuo baš njihov vođa - Emmanuel Macron, u lipnju 2024., neočekivanim raspuštanjem Narodne skupštine (donjeg doma Francuskog parlamenta), iz razloga što se osjećao povrijeđenim nakon neuspjeha svoje političke stranke na europskim parlamentarnim izborima. Izbore je izgubio. Najviše glasova osvojila je ujedinjena lanca, a pojedinačno pozivali sveprisutne policijske trupe da bezrazložno ne uhićuju manifestante. Siro se smrad suzavca, po kojem će biti zapamćena Macronova vladavina... "Suci, prije nego što sudite narodu, presudite sami sebi!" Tako ih danas, kao i 1789., Robespierre prozvaao Macrona i njegovog "padajućeg vlade". Pozvao bi francuske post-de gaulleovske političke elite na moralno preispitivanje i suočavanje s vlastitom odgovornošću za duboku unutarnju i vanjskopolitičku krizu u koju su gurnule Francusku, ali i Europsku uniju. To, međutim, uporno odbijaju učiniti. Kako bi sačuvala vlast, odgovornost prebacuju na "vanjske remetilačke faktore", koristeći se rusofobijom i antitumpizmom kao prikladnim alibijima. Francuski centristi i klasična desnica na vlasti svjesni su da žive potencijalno revolucionarni trenutak, u kojem bi ih neki novi Robespierre mogao pozvati na suočavanje s vlastitom odgovornošću

lesnike koji su "prečesto bolesni" i umirovljenike koji "žive bolje od svojih potomaka". Zato je tražio da se zaposlenici odreknu dva neradna dana, a umirovljenici od 100 do 1000 eura godišnje - kako bi "odgovorno participirali" u rješavanju duga koji je upravo Macronova politika najviše stvorila. Financijski krugovi, među kojima i njegovi bivši kolege, nisu bez razloga prozvali Macrona "Mozartom financija". Od 2017. do početka 2024. zadužio je državu za rekordnih 900 milijardi eura (prema procjenama Europskog parlamenta). Dug je s 98 % BDP-a (2017.) porastao na 112 % do sredine 2024., a 2025. premašio 1000 milijardi i dosegao alarmantnih 120 %. Na to je posljednji "pali" Macronov premijer, François Bayrou, reagirao prijetnjama - poručivši umirovljenicima, zaposlenima i nezaposlenima da će dug vraćati radom i rezanjem socijalnih prava, ili će pasti pod kontrolu MMF-a. Za tri desetljeća državnog zaduživanja države se odgovornima svi - osim 500 najbogatijih Francuza, koji su u tom razdoblju svoje bogatstvo povećali za čak 14 puta. Najviše su profitirali za vrijeme mandata "Mozarta financija", kada su u samo pet godina udvostručili imetak, s 570 na 1000 milijardi eura (prema magazinu Challenges), čime njihovo bogatstvo danas odgovara visini francuskog državnog duga. Zato je prijedlog proračuna za 2026. - koji štedi na račun prosječnih građana, dok nastavlja štiti najbogatije i predviđa novo zaduživanje izvan granica 3 % BDP-a - doživljen kao provokacija. Sve to pod Macronovim vodstvom, uz podršku Bruxellesa, navodno u ime ubrzanog naoružavanja, pomoću Ukrajini i troškova "Koalicije voljnih" kojom upravo Macron predsjedja.

LAŽNI SPASITELJ

I dok francuski birači odbacuju Macronov "inženjering demokracije" - plebiscitira ga 25 drugih europskih vođa, s ciljem spašavanja Unije. Što je "inženjering demokracije"? Radi se o manipulativnim, formalno legalnim, ali politički upitnim metodama - s pomoću kojih vlast ili moćni akteri oblikuju politički sustav, kontroliraju izborne procese ili ograničavaju stvarnu volju građana, dok formalno zadržavaju fasadu demokracije. Ni Macrona ni 25 drugih europskih čelnika ne zabrinjava politička i socijalna kriza u Francuskoj. Prave ti se da za takve probleme nemaju vremena jer "spašavaju Uniju od Rusa". Gdje? U Ukrajini, koja nije članica ni EU-a ni NATO-a. Dvadesetpetorka je spremna slijediti Macrona unatoč tome što ga trenutčno podržava samo 15 % francuskih građana, računajući da bi se taj trend mogao brzo preokrenuti ako bi ruske snage u Ukrajini bile isprovocirane na napad na teritorij EU-a. Naravno, slijede i Zelenskog, koji se na vlasti može održati samo ako održi ratno stanje;

kao i NATO savez, čiji opstanak direktno ovisi o postojanju "zajedničkih neprijatelja Zapada". Koga NATO zapravo štiti? Nakon Brexita i slogana "America First" Zapad - u klasičnom smislu - više i ne postoji. Ključno pitanje više nije koga NATO brani, već u čije ime djeluje, i do kada. Iako se i dalje formalno poziva na članak 5., NATO sve manje funkcionira kao obrambeni vojni savez, a sve više kao politička platforma za očuvanje jedinstva nekadašnjeg Zapada. Praktično, postao je sredstvo za koordinaciju politike prema Rusiji, Kini i tzv. hibridnim prijetnjama, ali i to uz sve slabiji unutarnji konsenzus (Turska, Mađarska). Povratak Donalda Trumpa dodatno je doveo u pitanje i taj okvir Saveza, posebno jer je otvoreno poručio da SAD neće braniti članice koje "ne plaćaju dovoljno". Time je NATO izgubio svoju staru legitimaciju i ušao u novu fazu - onu u kojoj se više ne zna jasno čije interese i koje vrijednosti zapravo štiti. U situaciji u kojoj EU još uvijek nema jasnu vanjsku politiku ni definirane vlastite specifične interese, automatski slijedi agendu svojih bivših anglo-američkih pokrovitelja i NATO-a. No dok su Amerikanci pokušali izići iz sjene Bide- i njegove rusofobne politike, europski politički vrh i dalje je predan tom kursu. Tako proizlazi da Zelenski, "Koalicija voljnih" i NATO u Ukrajini ne brane europske narode, već interese europskih neoliberala, koji EU koriste kao nadnacionalni okvir vlastitog političkog preživljavanja, uz pomoć inženjeringa demokracije. Čini se da su, radi održanja na vlasti, europski neoliberali dalje spremni "u Ukrajini voditi rat protiv Rusije do posljednjeg Ukrajinca", unatoč upozorenjima Donalda Trumpa, koji ih, u maniri Stjepana Radića, opominje: "Gospodo! Još nije prekasno! Ne srljajte kao guske u maglu!" - u treći svjetski nuklearni rat.

NEDOVRŠENO ZDANJE

Stoga je danas ključni problem Europljana nedovršena politička arhitektura - ni Unija nije jasno definirana kao federacija ili konfederacija ni NATO kao savez s jasno određenim ciljevima i protivnicima. Upravo ta nedorečenost omogućuje europskim elitama inženjering demokracije, u kojem suvereni narodi gube mogućnost demokratske kontrole nad vlasti, kako u unutarnjoj, tako i u vanjskoj politici. Posebno je uočljivo licemjerje prema izraelskoj agresiji: dok se Rusija odlučno osuđuje, izostaju ozbiljne reakcije na izraelske agresije nezavisnih i priznatih država (Iran, Katar), kolonizaciju Zapadne obale i patnju dvaju milijuna ljudi u Gazi. Europski čelnici nisu složni čak ni u simboličnom priznavanju palestinske države, iako su Palestinci starosjedioci, dok Izrael svoje pravo na njihovu zemlju temelji na biblijskom narativu starom 3500 godina. ■

EU: VELIKA OČEKIVANJA (II)

Europska unija nastala je kao projekt mira, ponajprije temeljen na ekonomskoj povezanosti Francuske i Njemačke, dviju povijesno zaraćenih, ali u poslijeratnom razdoblju osnaženih europskih sila. Međutim, njezin ključni temelj bila je ideja države blagostanja (*welfare state*), koja je osigurala ekonomski i socijalni napredak zemalja zapadne Europe tijekom druge polovine 20. stoljeća te političku stabilnost - kaže doc. dr. sc. **Jadranka Polović**, politologinja s Međunarodnog sveučilišta Libertas, te dodaje: - Devedesete godine, osobito nakon potpisivanja Ugovora iz Maastrichta, bile su razdoblje iznimnog rasta, optimizma, jačanja socijalnih vrijednosti te svijesti o važnosti ljudskih prava i sloboda. Ipak, s vremenom se EU transformirao u finansijski neoliberalni projekt, stvarajući vlastitu oligarhiju koja ju je uvukla u niz kolonijalnih sukoba na Bliskom istoku i u sjevernoj Africi, što je na kraju kulminiralo ratom u Ukrajini.

Unija nije uspjela u provedbi svojih ključnih politika, osobito zajedničke vanjske i sigurnosne politike, što je dovelo do brojnih kriza, ponajprije migrantske, a sigurnosna pitanja izblila su u prvi plan europske političke agende. Profesor David Betz s King'sCollegeja u dvama značajnim esejima objavljenim 2023. i 2025. pod naslovom Civil War Comes to the West upozorio je da su zemlje zapadne Europe pred ozbiljnim unutarnjim turbulencijama, pa i potencijalnim građanskim sukobima. U Ujedinjenom Kraljevstvu svjedočimo gotovo viktorskim osiromaštvu, dok ozbiljna gospodarstva i društvena kriza pogodila Njemačku, Francusku, Belgiju, Švedsku i druge europske zemlje. O tim i sličnim izazovima kolegica **Sanja Vujačić** i ja pisale smo u knjizi **Geopolitika 21. stoljeća**, upozoravajući na duboku socijalnu krizu, ekstremne društvene nejednakosti, porast nesigurnosti, posthumanističke trendove i sve izraženije geopolitičke napetosti koje pratimo još od 2017. godine. Sve to upozorava na krizu legitimiteta i marginalizaciju EU-a u globalnim i međunarodnim odnosima.

▼ S prethodnim pitanjem u svezi, je li EU zapravo nezavršen projekt? Drugim riječima, koliko ga je unaadno, stavio u probleme, pa čak i doveo u pitanje opstanka prvo Brexit, zatim COVID i konačno aktualni ukrajinski rat...?

- Govor Ursule von der Leyen u srijedu, predstavljen kao asertivna procjena stanja Unije, bio je u stvarnosti bljed pokušaj političkog samoodržanja, retorička kulisa iz koje se krije potpuni gubitak kredibiliteta. U političkoj defenzivi zbog sramotnog trgovinskog ustupka Trumpovoj administraciji i mogućim glasovanjem o nepovjerenju,

JADRANKA POLOVIĆ

LOBIJI NAMEĆU INTERESE KOJI NISU EUROPSKI

DOC. DR. SC. JADRANKA POLOVIĆ
Politologinja s Međunarodnog sveučilišta Libertas

predsjednica Europske komisije pokušava cijeloj Europi nametnuti narativ sukoba s Rusijom, prikrivajući činjenicu da Unija rapidno gubi kompas. Nadalje, EU koji je nastao na ideji mira, sada pod vodstvom birokrata bez vizije kometira s trgovinskim ratom protiv Kine i Indije. Ako se Bruxelles poveže za američkom strategijom i uvede sekundarne sankcije, rezultat će biti devastirajući - gubitak kineskog partnerstva, propuštena prilika za prodor na indijsko tržište, i konačno pretvaranje EU-a u koloniju SAD-a, bez stvarne kontrole nad trgovinom, industrijom i tehnologijom. EK, koja nas godinama bombardira praznim frazama o "strateškoj autonomiji", sada se nalazi pred posljednjom prilikom. Sve to neće pridonijeti ni na koji način rješenoj ukrajinskoj pitanju. Rat u koji srljaju doslovno će ih pometi, jer su ulice zapadnoeuropskih gradova već prepune bijesnih građana. Ključno pitanje više nije kako se pozicionirati u globalnoj areni jer smo tu već marginalizirani,

već hoće li EU uopće imati snage misliti svojom glavom, ili će, bez otpora, prigrliti ulogu poslušnog vazala. Naime, ponašanje europskih lidera, uključujući i von der Leyenovu, otkriva duboku nespособnost za racionalno i samostalno odlučivanje. Ukrajinska kriza, u tom kontekstu, postaje tek još jedno sredstvo za produbljivanje ovisnosti, a ne za rješavanje.

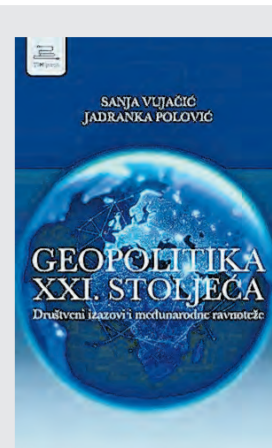
▼ Vanjska politika Europske unije, koji su njezini glavni problemi danas?

- Zajednička vanjska politika Europske unije, nominalno jedan od temelja njezine integracije, u praksi je njezina najdublja slabost - kronično nekoordinirana, strateški dezorijentirana i politički podređena. Dok Europa gori na dvije fronte - u Ukrajini i na Bliskom istoku - EU ne nudi nikakvu stvarnu mirovnu inicijativu. Umjesto diplomatske Bruxelles nudi konfuziju, eskalaciju i supljie parole. Umjesto da bude sila stabilnosti, EU aktivno opstruira sva-

ki korak prema miru. Isprazna obećanja o "sigurnosnim jamstvima" za Ukrajinu samo produljuju brutalni rat, a raspoređivanje europskih vojnika, uz zahtjev za američkom značnom podrškom, opasno približava kontinent izravnom sukobu s Rusijom. Naime, Kremlj je već jasno stavio do znanja da stacioniranje NATO trupa neće tolerirati. No Bruxelles očito živi u paralelnoj stvarnosti, odbijajući priznati osnovnu činjenicu da je to rat u kojem nema pobjednika. Dok Washington i europske prijestolnice sanjaju o "boljem dogovoru", Ukrajina krvari. Savjeti da se ne prihvati Trumpov "nesavršeni sporazum" nisu samo cinični nego i krajnje neodgovorni. Nastavak sukoba pod tim izgovorom znači više mrtvih, nastavak razaranja i, na kraju, gori, možda i ponižavajući, ishod za Kijev. Sankcije protiv Rusije, već ozbiljne procjene njihovih učinaka na vlastitu ekonomiju, jasnu su dokaz da Bruxelles nema hrabrosti ni sposobnosti da vodi samostalnu politiku. Ovisnost o Washingtonu postala je ne samo sigurnosna nego i strateška konstanta. Ako europski čelnici ne pronađu način da izgrade minimum stabilnih odnosa s Moskvom nakon rata, kontinent će nastaviti kliziti u samonametnutu krizu, bez kontrole, bez cilja i bez budućnosti.

▼ Vidimo da se na Bledu razgovaralo (ponovo) u štravnu, Macron predvodi tzv. Koaliciju voljnih, stalne su rasprave i o naoružavanju, odnosima sa SAD-om, tu je i Macronova Koalicija voljnih, sankcije prema Rusiji traju, teme su i proračun EU-a, demografski deficit, migracije, umjetna inteligencija... sve su to za EU teška pitanja u kojima ovisi njegova budućnost. Vaš komentar?

- Sve su to izrazito ozbiljna pitanja koja zahtijevaju odgovorno, promišljeno i strateški utemeljeno djelovanje, nešto što, nažalost, ne možemo očekivati od sadašnjih eu-

Geopolitika XXI. stoljeća

● O knjizi Geopolitika XXI. stoljeća Sanje Vujačić i Jadranke Polović:

● **Doc. dr. sc. Boško Pićula:** Na temelju svoga dugogodišnjeg znanstvenog rada u polju geopolitičkih znanosti, autorice su proteklih šest godina napisale i u ovom knjizi objedinile tekstove koji raščlanjuju recentne geopolitičke, vanjskopolitičke i društvene događaje u međunarodnom kontekstu vodeći se uporabom argumentiranja, elaboriranja vlastitih mišljenja i otvaranja prostora za što širu raspravu kada su posrijedi analizirane teme. Društveni i geopolitički izazovi dosadašnjeg dijela 21. stoljeća koji su u žarištu ove knjige, u radu su autorica dobiti odgovarajuću kredibilitetnost i integraciju u ključno postavljenu cjelinu te je njihov način povezivanja i interpretiranja spomenutih izazova, odnosno geopolitičkih i društvenih procesa i aktera, ključni znanstveni doprinos djela, baš kao i mogućnost da se njima inicira dijalog.

● **Izv. prof. dr. sc. Petar Popović:** Autorice, Sanja Vujačić i Jadranka Polović, ističu kritički refleksivni pristup prema liberalnoj epohi, pokazujući da su "visoka politika" i društveno-kulturna dimenzija neodvojivo povezane. Ovakav analitički pristup, koji uključuje globalno upravljanje, tradicionalnu međunarodnu politiku i regionalne/lokalne društvene odnose, tretira se kao nedjeljiva cjelina koju je nužno razumjeti u tom kontekstu. Ova knjiga omogućuje takav holistički pristup. Daleko od toga da pruža samo relevantnu analizu suvremenosti, knjiga također iznosi politički stav o krizi modernosti koja istovremeno rasteće znanje (postmoderna) i homogenizira kulturu (transhumanizam). Rezultat ove geopolitičke krize svijeta, suprotstavljeno slobode upravo tamo gdje bi trebala biti osnova društvenog tkiva, dovedena je u fokus. Kako se ističe u predgovoru knjige: "Demokratska opredjeljenja ne možemo iznova izmisliti. Zato ih valja ponovno oživjeti." Stoga ova knjiga poziva na ponovno otkrivanje objektivnih principa kulturnih, socioloških i civilizacijskih različitosti.

ropskih lidera, jer su upravo oni, svojim dosadašnjim politikama i odlukama, proizveli probleme s kojima se danas suočavamo. Smatram da se EU, time i Europa nalazi u središtu iznimno snažnog geopolitičkog sukoba koji nadilazi njezine institucionalne okvire. Riječ je o sukobu unutar samih Sjedinjenih Američkih Država, odnosno okršaju između različitih frakcija američkih elita. Takozvana duboka država, utjelovljena kroz političke strukture povezane s Clinton/Obama/Biden administracijama, Georgeom Sorosom, USAID-om i brojnim globalističkim korporacijama i njihovim interesima, izgubila je značajan utjecaj unutar same Amerike, ali ga je, paradoksalno, zadržala, pa čak i pojačala u Europi. Taj se politički aparat preselio u Bruxelles, gdje iz pozadine djeluje preko političara koje je "duboka država" postavila na ključne funkcije - predsjednike, premijere, europske povjerenike... Danas Europskom unijom, kao i NATO-om, u velikoj mjeri upravljaju lobiji koji nameću interese koji nisu europski i koji su suprotni interesima europskih građana. Zbog toga ni jedan ozbiljan diplomatski napor koji bi mogao dovesti do prekida rata u Ukrajini ne nailazi na stvarnu političku volju. Isto tako, migrantska kriza, demografski pad, pogoršanje socijalne situacije i nefunkcionalne ekonomske politike ostaju neriješeni - ne zato što rješenja ne postoje, već zato što ih aktualna europska vlast ne želi ili ne smije provesti. Na neki način rat u koji nas vode jedini je način da se održe na vlasti.

▼ Iza kraj, jedno od vrućih pitanja oko kojeg se lome koplja unutar EU-a svakako je i priznanje Palestine. Može li se tu postići konsenzus?

- U sjeni užasa u Gazi - smrti, gladi i razaranja, pozivi na dvodržavno rješenje u sadašnjem trenutku zvuče kao cinična farsa. SAD odbija izdati vize palestinskim dužnosnicima pred Opću skupštinu UN-a, dok njihovi saveznici, Francuska i UK, priznaju Palestinu bez ikakvih konkretnih poteza i isključivo da bi umirili vlastito javno mnijenje ili, bolje rečeno, vlastitu savjest. Nema sankcija Izraelu, nema zaustavljanja prodaje oružja, nema podrške palestinskim institucijama. Samo deklaracija priznanja, dak stvara moć i dalje stoji uz okupatora. Macronova ideja "demilitarizirane" Palestine je dodatna uvreda, zapravo poziv na kapitulaciju pod krinkom mira. Priznanje bez teritorija, kontrolne granica i prekida kolonizacije nije suverenost, te je legalizacija užasa koji gledamo. Dvodržavno rješenje, ako je ikad bilo živo, danas je definitivno - pokopano. Najhitnije je potreban prekid vatre, zaustavljanje daljnjeg ubijanja ljudi i razaranja, humanitarna pomoć i kraj licemjernih igrara Zapada. Sve drugo je proizvodavanje agonije. (D.J.) ■

MICHAEL CURRIE/SOPA IMAGES/SIPA USA